

Mihailo Kandić

SRETEN MILATOVIĆ, Skulpture

Galerija Mostovi Balkana, 25. 01 - 05. 02. 2008

Izložbe skulpture u „materijalu“, onom bogatom, skupom, u mermeru, sve ređa su pojava ne samo zbog skupoće materijala, već i zbog toga što se već nekoliko decenija skulptura vezuje i za mnoge druge, do nedavno „nevajarske“ materijale, od plastike do sopstvene krvi, da se ne spominju instalacije i druga ambijentalna „skulptura“. U tom pogledu je izložba Sretena Milatovića iz Nikšića (Crna

Gora) pravi izuzetak. Ona govori materijalom i o materijalu, o kamenu pre svega, ali i o svojoj „poruci“ iz oblikovanog kamena, kojom se on obraća koliko samom materijalu, toliko i sebi, odnosno svetu koji ga okružuje. Poruka je dosta pojednostavljena, ako se analizira opaženo. Svaka Milatovićeva skulptura je zapravo dijalog sa dvostrukim, sa dipolnim, sa dvojstvom. I to ne onim manihejskim, koji obavezno nadgleda htanske, mračne strane života i mita, već sa onim razložnim dvojstvom, koje doduše remeti postmodernista poruka o unisonom i jednom, ali sa takvim dvojstvom koje ima nameru da još jednom promišlja o postojanju dva pola, dva sveta, dvojstva koje jednostavno ne može biti iza, ili, pogotovo, izvan sveta pojava. Možda i može u svetu umetnosti, ali, to bi bila poruka Milatovića, može biti i jednakost u dvojstvu, makar se to očitovalo u istom komadu, koji raspolučuje spoj.